

[Hanne Reintoft.]

har en meget gunstig aldersfordeling på disse grupper. Vi har et meget stort antal af befolkningen ude i produktionen.

Det er så moderne i visse kredse altid at tale om restfattigdommen i Danmark, som om fattigdomsproblemerne bare var noget, der angik en lille gruppe, der havde nogle ganske specielle vanskeligheder, som nogle socialforskere kan løse. Virkeligheden er — og det nytter ikke, at hverken ministre eller folketingsmedlemmer vil glemme den — at store dele af befolkningen har stadige, har daglige og har nagende økonomiske bekymringer og vanskeligheder ved simpelt hen at få det hele til at løbe rundt. Det gælder dem, der arbejder, lige meget om man arbejder én eller to, det gælder også i høj grad vores pensionister, der i de sidste par år har fået deres vilkår ganske alvorligt forringet, hvis de kun har pensionen at leve af. Deres klager er utallige, og når nu regeringen vil til at indskrænke på det offentlige budget, så må jeg igen henstille, at man standser udbetalingen af den asociale pension til folk, der er velhavere, og så yder en ordentlig pension til dem, der udelukkende skal leve af den.

Samtidig vil jeg også gerne spørge, og det må socialministeren kunne svare mig på med et ja eller nej, om der er realiteter i de vage løfter, statsministeren gav i går om, at man vil til at udbetale pensionistægtepar hver sin fulde pension og afskaffe den diskriminerende og alt for lave ægteparpension. Det kan kort og godt besvares med et ja eller nej. Var det tomme løfter, eller kommer der et lovforslag?

Jeg tror heller ikke, man kan påstå, at uddannelsesstøtten giver nogen gode vilkår, hvis de alene er henvist til den. Særlig dårlig er den for de skolesøgendes vedkommende, og det er jo netop her, at der sker den alt for tidlige frasortering af i øvrigt uddannelsesegnede fra de lønmæssigt set svageste samfundsgrupper. Dårligt står også lærlingene, der jo med al deres kraft søger at få os til at forstå, at de tilhører lavtlønsgruppen, netop

den lavtlønsgruppe, som statsministeren jo også har givet nogle vage løfter, og jeg vil også gerne igen spørge om regeringens holdning til lærlingenes krav om en mindsteløn på 325 kr. om ugen. Hvis man ikke kan støtte dette krav, så må vi jo næsten have forklaret, hvordan lærlingene, der får en meget lille andel af uddannelsesstøtten og slet ikke noget af merbevillingen sidste år, overhovedet skal klare sig. Vi skal måske ikke have nogen udlært, det er måske en ny plan fra denne regering.

Det er altså på ingen måde rigtigt, at vi i vores samfund behandler de sociale udsatte grupper særlig godt, og hvis vi sammenholder det med vores dårlige sociale forhold, vores faktisk katastrofale hospitalsmisere og vores manglende plejehjem og børneinstitutioner, så tager det luften ud af ballonen: den lille velfærdsstat Danmark.

Den fortsatte og stigende bølgnød er jo også et stærkt bevis på, at samfundet ikke slår til, og regeringen har på dette område vist, man kunne sige en fantastisk evneløshed, men det er vel nok snarere ansvarsløshed. Statsministeren kom med en mægtig udredning i går om, at der har været fremgang i byggesektoren, samtidig med at ministeren indrømmede, at der var tilbagegang i antallet af påbegyndte boliger. Det er jo uægtelig en selvmodsigelse at sige, at der trods tilbagegang i boligbyggeriet kan noteres en fremgang. Jeg tror i og for sig, det kræver en nærmere forklaring, hvis nogen anden end ministeren selv skal kunne forstå det. Boligpolitikken er fra boligforligets dage og til nu konsekvent ført i en privatkapitalistisk ånd, der koster den almindelige befolkning meget, meget dyrt. Hovedformålet er jo heller ikke at sikre befolkningens boligbehov, men at sikre spekulanterne deres profit. Et lige så vigtigt formål har vel været at bruge boligudgifterne til at begrænse lønarbejderens forbrug med, til at skærpe det stadig begæede reallønstyveri. Boligforligets reaktionære bestemmelser har hverken helt eller delvis afhjulpet boligman-gelen eller holdt boligudgifterne i ave,